

A lakosság anyanyelvi összetétele (%) Magyarország mai területén, 1880–2001

Év	Összesen (fő)	Magyar	Német	Szlovák	Horvát	Szerb	Szlovén	Román	Cigány	Egyéb
1880a	5343364	82.4	11.3	3.7	1.1	0.4	0.1	0.5	n. a.	0.5
1910a	7612114	88.4	7.3	2.2	0.8	0.3	0.1	0.4	0.1	0.4
1920a	7986875	89.6	6.9	1.8	0.7	0.2	0.1	0.3	0.1	0.3
1930a	8685109	92.1	5.5	1.2	0.5	0.1	0.1	0.2	0.1	0.2
1941a	9316074	92.9	5.1	0.8	0.4	0.1	0.1	0.2	0.2	0.3
1949a	9204799	98.6	0.2	0.3	0.2	0.1	0.0	0.2	0.2	0.2
1960a	9961044	98.2	0.5	0.3	0.3	0.0	n. a.	0.2	0.3	0.1
1970a	10322099	98.5	0.3	0.2	0.2	0.1	0.0	0.1	0.3	0.2
1980a	10709463	98.8	0.3	0.1	0.2	0.0	0.0	0.1	0.3	0.2
1990a	10374823	98.5	0.4	0.1	0.2	0.0	0.0	0.1	0.5	0.2
2001a	10198315	93.6	0.3	0.1	0.1	0.0	0.0	0.1	0.5	0.3
2001n	10198315	92.3	0.6	0.2	0.2	0.0	0.0	0.1	1.9	0.3

SALAMON KONRÁD A fekete számadóra emlékezve

Fekete Gyula mindenekelőtt a magyarságra leselkedő legnagyobb veszélyre, a bekövetkező népesedési katasztrófára figyelmeztetett. Azoknak a többsége azonban, akikért aggódott, alig figyelt oda az általa mondottakra. Ez ugyan keserűséget okozott neki, de csalódást nem, mert azzal is tisztában volt, hogy a népet könnyű félrevezetni. Kemény szavakkal ítélte tehát el a „kultúrmocsok” terjesztőit, akik a szórakoztató ipar révén, az ösztönökre célzott szellemi, lelki kábítószerekkel züllesztik el azt az embert, aki lehetőségei szerint Isten képmása is lehetne. Nem csoda tehát, hogy a nemzeti kérdések iránt érzéketlen, sőt ellenséges kommunista, majd balliberális sajtó céltáblája lett, amely a legalpáríbb módon gyalázta. Idézzük csak 1990-ből a Magyar Narancsot: „Fekete Agyalágyula ordítózik: Fogyik a magyar! Fogyik a magyar!”

Azokat, akik e durva sértést nagyon szellemesnek hitték, valószínűleg ma sem aggasztja, hogy a jövőben magyar nemzedékek nem születnek meg kellő számban. A nemzeti érzésű emberek számára viszont ez a kérdések kérdése. Ahogy Németh László írta a *Debreceeni katedében*: „A történelem népekben él és népekben gondolkodik... semmiféle nemzetközi megváltás sem menti meg a rajtunk átszálló életet a jövőnek, ha a népnek, melyben atomok vagyunk, magva szakad.”

A népi-falukutató írók már a két világháború között felhívták a figyelmet kezdeti népesedési gondjaink várható súlyos következményeire. Kovács Imre írta le 1937-ben – Móricz Miklós statisztikus számításait idézve –, hogy az

ország lakossága az 1960-as évekig még növekedni fog, eléri a tízmilliót, utána azonban – az első világháború következtében meg nem született félmillió gyermek hiánya miatt – rohamosan csökken. Ez a csökkenés, amint azt Fekete Gyula kimutatta, az 1960-as években el is kezdődött, de a folyamatot az életkor megnövekedése 1981-ig „elleplezte”, így az ország népessége átmenetileg, az elégtelen születésszám ellenére sem csökkent.

A gyermektelenség azonban erkölcsi megalkuvással is jár, amire Kodolányi János hívta fel a figyelmet: „A végtelenségig való alkalmazkodás kezdődik a szaporaság gyors csökkenésével, majd folytatódik az ideológiai menekülésben... Közösségi morál helyett uralomra jut az egyéni immoralitás, az egyén többé nem a közösségen keresztül keresi és találja meg a boldogulását, hanem a maga útját járja, beáll az anarchia. Felbomlanak a közös kultúra életet adó formái... Átveszi sivar uralmát a 'carpe diem' elve, a pillanatnyi haszon, kényelem, az önző érvényesülés cinikus világa. Végezetül pedig a legsivárabb, legbetegebb közöny.”

Népesedési helyzetünkben sajnos a második világháború pusztítása után sem következett be biztató fordulat, így Illyés Gyula 1965-ben újra felemelte a szavát: „Amelyik ország évenként több embert tesz sírba, mint bölcsőbe, az nem takarít a jövőre: föleszi a készlet. Végül teljes önmagát. (...) Amely társadalom nem nevel gyermeket, vagyis nem járul kellően hozzá, hogy olyan egyénei, akik erre önként hajlandóak, gyermeket neveljenek, az gazdaságilag s így erkölcsileg is arra ítélte magát, hogy munkából kiálló korosztályait agyonverjék. Bocsánat, a Múza beszél, mi csak a mikrofont adtuk a kezébe! (...) A fölös magzati lét megszakítása és a fölös aggastyáni lét megszakítása e jogrendszer alapján valóban összekapcsolható.” Ezért

vissza kell fordulni a jó útra, az „életkedvű szabadság szabályaihoz – a halálnak ez vet gátat.”

Fekete Gyula tehát – a népi íróknak az 1930-as években kezdett munkáját folytatva – hozzászólott annak felméréséhez, hogyan vélekedik a magyarság a gyermekvállalásról. A *Nők Lapjában* közölt írása nyomán – 1970-ben – több mint fél évig zajlott a vita, azaz mintegy kétezer hozzászólás érkezett a szerkesztőségbe, amelyek alapján jó keresztmetszetet lehetett készíteni a magyar társadalomnak a kérdéssel kapcsolatos tudati állapotáról. Szociográfiáját 1972-ben jelentette meg *Éljünk magunknak?* címmel.

A hozzászólók egy része már azt a mának élő nézetet vallotta, hogy a modernséghez nem illik a gyermek, az pedig, hogy „a társadalom kihál vagy szaporodik, ugyan mit érdekel engem, ha életem végére értem.” Továbbá: a „nő szuverén joga, hogy ne vállalja a gyermeket.” Az elkeserítő vélemények ellenére Fekete Gyula türelmesen magyarázta, hogy „a szülés nem a jog asztala”, a gyermek vállalása tehát nem szabadság és nem kötelesség, hanem ennél sokkal magasabb rendű eszmény, az élet értelme. Majd a gondtalan öregkorra vágyókat igyekezett felvilágosítani a 2×2 igazságáról, hogy ez csak akkor valósulhat meg, ha kellő számban megszületnek a jövő nemzedékei. Tehát hiába fizetik a nyugdíjjárulékot, ha majd nem lesznek, akik a termelő eszközöket és a társadalmi intézményeket működtetni fogják.

Fekete Gyula érveit azonban a korabeli hivatalos, azaz marxista-leninista értelmiség döntő többsége visszautasította, „tudományos” alapon fogalmazva meg mindazt, amit a levélírók általa elbutított kisebbik része. Az elhangzott figyelmeztetés ugyanis nem illett bele az 1956 utáni Kádár-féle ellenforradalmi politikába, amelynek „néprítkító” kampánya 1958 óta a születések „magas száma” miatt sajnálkozott. Az ekkor megjelent *Születésszabályozás* című kötet egyik szerzője írta: „Hát kell ez az államnak? Magyarország népsűrűsége tízszer akkora, mint a Szovjetunióé, s nagyobb, mint egy sor európai országé. Érdeke hát az országnak, a mai anyagi lehetőségek mellett, hogy mértéktelenül növekedjék a szaporodási szám? Aligha. Minden jel arra mutat, hogy a meglévő gyerekekről sem tudunk még megfelelő módon gondoskodni.” Az hiszem, hogy a szovjet népsűrűségekre való hivatkozáshoz nincs mit hozzátenni.

Az említett kötetből az is megtudható, hogy a „szülő nők ápolásának átlagos tartalma több mint kétszerese (7-8 nap) a művi elvetelés kapcsán kezeltekének (3-4 nap). Csupán annak a szükséglet-többletnek a kielégítéséhez, ami akkor adódna, ha az 1957. évben elvetélt magzatok felét kihordták volna, mintegy 1000 új kórházi szülészet-nőgyógyászati ágyra lett volna szükség.” Ráadásul „míg a dolgozó nők vetélései miatt mintegy

170.000, addig a születések miatt kb. 5.400.000 munkanap esett ki az 1956. év folyamán.” A soknak tartott születés tehát akadályozta a „szocializmus építését”.

Az idézeteket végiggondolva érthető, hogy ez után az 1958-as nyitány után reménytelen volt az élet védelmében vállalt küzdelem, amelynek során még arra is ügyelni kellett, nehogy valaki a magyarság, a nemzet megmaradására hivatkozzon, mert akkor már nemcsak a szocializmus és a haladás ellenségének, de még „nacionalistának, fajmagyarnak, provinciálisnak” is bélyegezték. S itt arra is fel kell figyelni, hogy az akkori, szocialistának nevezett országokban a nemzeti gondolatot minden kommunista kormányzat felhasználta a saját politikája érdekében. Ezekben az országokban elképzelhetetlenek voltak a nemzeti múltat lejárató kampányok, a nemzettudat olyan tönkretétele, mint nálunk. A magyar – és a keletnémet – kommunista vezetés tehát kivétel volt. S miután a magyar társadalom többségének – a kommunista politika romboló hatása következtében – sem vallásos hite, sem nemzeti öntudata nem maradt, kiszolgáltatottá vált minden önpusztító irányzat számára.

1968 után így érkezett hozzánk az újabb család- és gyermekellenes divathullám, amely immár egész Európát elzüllesztette. A magyarság pusztulása is folytatódott. Fekete Gyula újra és újra figyelmeztetett – *Mindene megvan* (1971), *Magány* (1977), *Boldog házasságok titkai* (1979) című könyveivel – annak ellenére, hogy az 1970-es évek elejétől már nyilvános vitákat sem lehetett rendezni: „A közösségi lelkiismeretet elringató közléseket nem számítva, magát a témát is száműzik, tabuként kezelik a szerkesztőségek. E legfontosabb sorskérdésünk tárgyilagos, valóságghú ismeretése, megvitatása hosszú idő óta sehol a hazai sajtóban... nem kap fórumot.”

1981-ben írt *Száz év* című tanulmányában a magyarság gyorsuló fogyására hívta fel a figyelmet, szenvedélyesen utasítva vissza a Központi Statisztikai Hivatal akkori vezetőjének hazug optimizmusát, miszerint az ezredfordulóra „legfeljebb 20-30 ezerrel csökkenhet... a lakosság száma”, valamint a Népszabadságnak azt a valótlan, lelkiismeret nyugtatónak szánt közlését, hogy 1980 végén a magyarság létszáma eléri a 10,9 milliót is. Ez utóbbira gyorsan rácsáfolt az élet, az ország lakossága ugyanis az adott időpontra csupán 10,7 millióra növekedett, s utána fogyni kezdett. A legmegdöbbentőbbek azonban az ezredfordulón bekövetkezett tények voltak, amelyek igazolták Fekete Gyula előrejelzéseit. Az ország népessége ugyanis nem 20-30 ezerrel, hanem 600 ezerrel csökkent. A húsz évvel korábbi hazugságokat azonban senki sem kérte számon.

E népesedési katasztrófát előre látva Fekete Gyula 1989-re megírta a jövő megrablásáról írt vádiratát

Véreim, magyar kannibálok! címmel, de csak 1992-ben sikerült megjelentetnie: „Olyan új veszedelem hatalmasodik el a civilizált világban, amely békés viszonyok között is minden eddigi háborúskodásánál nagyobb pusztítással fenyeget: a jövő megrablása, kizsákmányolása, fölélése – feláldozása a jelennek, a mai napnak.”

Ennek a vészkiáltásnak sem lett fogantatja, így 2007-ben – 85 évesen – nem tehetett mást, elkészítette negyvennégy éves küzdelmének zárszavát, azaz végrendeletét. S ha rá emlékezünk – akit barátai fekete számadónak neveztek, utalva ezzel a népe gyászos fogyásának minden mozzanatát számon tartó és arra prédikátori hévvel figyelmeztető tevékenységére –, akkor búcsúzóul eme végrendelet utolsó gondolatait kell idéznünk: „Egészséges társadalmakban van vészkiárat a pusztulásból: a sorsközösség érzetének, a nemzeti szolidaritásnak az ébresztése. Magyarországon ezt a vészkiáratot befalazta Kádár-Aczél rendszere. Kádár ellenforra-

dalma – egyébként nagyon helyesen – úgy ítélte meg, hogy 1956 kommunizmust emésztő tüze a nemzeti összetartozás érzésének a fellobbanásából támadt, tehát 33 éven át százezer párttitkár, agitpropos és egyéb aktivista orrán-száján dőlt a nacionalizmus elleni harc, a nemzeti érzés legyalázása, az identitás elroncsolása. (...) Hová züllött 33 év alatt 1956 testvéri egységben önfeláldozó, nagyszerű hősi népe... 2004-ben 82 százaléka tagadta meg nehezebb sorsú, idegen önkénynek kiszolgáltatott testvéreit. (...) Két-három békés évtized alatt ez a lakossággá züllesztett nemzet több magyar lelket gyilkolt ki a világból, mint ezer év háborúiban együttvéve összes ellensége: tatár, török, német, orosz.

Minden hiába? Azt az iszonyú erejű sodrást, amely a pusztulás partjára lökött bennünket, már lehetetlen fékezni, megállítani?

Ha így van, akkor számunkra a tisztességnek, a becsületnek egyetlen útja maradt: a Lehetetlen ostroma.”

BAKOS KISS KÁROLY

Tehetlenség

*És része még az elgázolt kutyák
A világnak a hajhullás a rák
A megnagyobbodott szívizom
Angyaltetem a grádicson
Szinusz-csomó a bordaprés
Csak eső esik mint a kés
A bőrre ami mindig olcsó
Kicsi kézben kis koporsó
És nézed és csak nézed
A híradót a létet
Ami csak a katasztrófa
Ami volt is akasztófa
Az álmod is úgy kiszúrja szeggel
Hogy metró elé ugrik a reggel
Hogy kinyitja magát a gázcsap...
Hogy nem tart meg más csak a láz csak
E harminchat fokon is égő
E mégis mindenséget érő
Tehetlenségi törvény...*

Méretre szabott isteni önkény